

Naše igre in z igrami povezane dogodivščine

Spominjam se, da sta me prvih iger naučila prababica Jerca in stari ata Janez. Najprej smo igrali domine, *človek ne jezi se, špano, vovka in koze*, potem pa še *črnega Petra in šnops*. Ne bom omenjal vseh iger, ki smo jih obvladali kot otroci, ampak le nekatere dogodivščine.

Ko so asfaltirali cesto Podmežaklo, smo se šli *skrivavca*. Sam sem si našel skrivališče med sodi s *terom* (katranom). Ko pa sem hotel dvigniti noge, ni šlo, ker sem se ugreznil v katran. Odpel sem si sandale in stekel domov po drugo obувало. Moji sandali pa so verjetno ostali v asfaltu Ceste 1. maja. Ko me je mama spraševala o sandalih, sem se ji zlagal, da so bili premajhni in da sem jih nekemu dal.

Ko se je začelo mračiti, smo se največkrat šli *ravbarje in žandarje*. Ko sem lovil enega od žandarjev, ki je tekel mimo Oblakovega stanovanja, ga je pes zgrabil za hlače in mi ga tako pomagal uloviti. Ker večini ni bilo po volji naše lovljenje, je nekdo od njih med dva drogova za obešanje perila navezal žico tako nizko, da se je prvi, ki je pritekkel do žice, vanjo zapletel in si porezal vrat. Ker je negibno obležal, smo se zbal, da je mrtev. A počasi je s krvavo rano na vratu prišel k zavesti. Ko smo ugotovili, kdo je to storil, je sledilo naše maščevanje. Na okno smo mu z risalnimi žeblički pritrtili *cvern* (nit) in mu do štirih zjutraj peli »s kolofonjo«.

Na tleh nekdanjega letnega gledališča Podmežaklo smo pozimi naredili led. Kadar je bil sneg, smo vodo s sankami vozili od pralnice, kjer smo si izposodili banjo in vedra. Če pa snega ni bilo, smo si v trgovini Pri Balonu izposodili voziček za prevoz vode z igrišča. Ker drsalk nismo imeli vsi, so se nekateri drsali kar v škornjih ali pa *kvedrovcih*. Nekateri smo imeli drsalke pritrjene na čevlje, drugi za umetnostno drsanje, a nas to ni motilo pri igranju hokeja. Čeprav so nam ob 22. uri zvečer ugasnili luč, smo včasih v temi igrali hokej tudi do polnoči in dlje. Ko je zapadlo več snega, smo si s smučmi *poštanfali* (poteptali) najprej smučišče in potem še sankiško progo do Plance in naprej do Belega peska. Do Plance smo progo prav tako polivali z vodo, da smo se po njej lahko še drsali. Med gradnjo

kisikarne smo se sankali čez cesto do Save na Smrekarjev most. Avtomobilov takrat skoraj ni bilo, konje pa smo lahko slišali, ker so imeli zvonce.

Ko sta prišla na obisk bratranec in sestrična, smo se seveda spet šli sankat. Ker smo šli vedno višje, da je šlo hitreje, nas je na ovinku odneslo v češminov grm. Doma so nam kar nekaj časa odstranjevali bodice iz nog, hrbta in zadnjice. Ob drugi priložnosti, ko me je eden od sankачev prosil, da mu posodim smuči in sva jih pritrdila kar na njegove škornje, pa je spet prišlo do nerodnosti. Vsakič si je s smučmi upal višje v strmino. Ko pa je bilo zanj previsoko, je padel tako, da so škornji ostali na smučeh, on pa je brez nogavic bos pristal v snegu in jokal. Odpel sem škornje in mu jih pomagal obuti, a njegovi smučarski podvigi so se končali za vedno.

Otroci smo bili res vzdržljivi, saj smo se po več ur sankali v škornjih brez nogavic. Na sankaske progi za Janezom pa se nas je včasih nabralo tudi 50 in več.

Omenim naj še igro s pihanjem, ki smo jo igrali med šolskimi odmori. Prirejali smo celo prvenstva. Pihali smo v stare aluminijaste kovanice (dinarje). Zmagal je tisti, ki je s pihanjem premaknil kovanec tako, da je pokril nasprotnikovega, oziroma tisti, ki mu je kot prvemu to uspelo desetkrat.

Velikokrat smo se lovili na dvorišču stavbe TVD Partizana. Tako smo se igrali do tuljenja tovarniške sirene (za konec *ših*ta ob 14. uri), potem pa stekli domov, da smo prišli pred starši. Na letnem kopališču smo se lovili še po skakalnici in skakali v bazen, četudi je bilo treba počakati na vrsto, da je ekipa pred nami končala s skoki.

*»Hokejist« Rudi pred blokom na Bokalovi 5 na Plavžu
okoli leta 1960, last Maje Baš*

Janez Babič in Sašo Jekler na Španovem vrhu leta 1965, last Janeza Babiča